

Full diocesà

12 de desembre del 2021

p4 – Restauració del mural barroc de Sant Llorenç

p5 – Pelegrinatge sacerdotal amb el Bisbe Romà

AQUEST NADAL,
CADA PORTAL
ÉS IMPORTANT.

En aquest portal no hi ha cap mula ni cap bou, però hi ha famílies que no arriben a final de mes.

Construïm una societat millor.
Fes un donatiu a www.caritasdiocesanasantolsona.cat

ES57 2100 3608 1022 0007 2086

Caritas
Diocesana de
Solsona

Nadal des de Càritas

Nadal arriba aquest any amb poques ganes de llum i festa per a moltes persones i famílies a qui acompanyem des de Càritas. Els nostres dies de dol no s'han pas acabat. Continuen allotjats a la nostra quotidianitat, en una crisi acumulada en l'àmbit sanitari, econòmic, social i polític, que en la vida pública es concreta en espais tan comuns i propers com la salut, l'ocupació, l'habitatge o les nostres relacions personals.

Hem topat amb la realitat que volíem entreveure com si fos el miratge d'una nova normalitat diferent i millor, plena de festa, de color i de somni.

Però, per sort, Nadal arriba com el que és: el temps favorable en què Déu es fa present enmig de la nostra història per igualar-se a nosaltres com allò que som, homes i dones, esperit i fang, fragilitat i ventura.

Avui són moltes les persones que pateixen pobresa i desigualtat a la vora dels camins, són moltes les víctimes dels discursos d'odi, de tràfic de persones o d'abús; avui són més de 250 milions de migrants els qui qüestionen les nostres fronteres i el nostre model de societat globalitzada en què tot està connectat però en què els valors humans i ètics es dilueixen i la transformen en societat líquida, esvaïda i fugaç. (Continua a la pàgina 7.)

«El Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós»

Diumenge III d'Advent / Cicle C

Lectura de la profecia de Sofonies

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans; el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

(3,14-18a)

Salm responsorial

Aclama'l ple de goig

Perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.

[12]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així, la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

(4,4-7)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres.» Entre els qui anaven a fer-se batejar hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: «I nosaltres, mestre, què hem de fer?» Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert.» Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?» Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada.» La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom «Jo us batejo només

amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga.» Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

(3,10-18)

«Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res»

Què hem de fer?

Carles Riera i Fonts, pvre.

Preguntaven a Jesús: «Què hem de fer?» I ell els responia: «Compartir, practicar la justícia, no amenaçar.»

Compartir. Fa més feliç donar que rebre, ja ho sabem. El bisbe Casaldàliga deia, poèticament, que la solidaritat és la tendresa dels pobres. És referia al fet de pensar més en els altres que en un mateix. Compartir escalfa el cor i alegra el pensament. Tots som diferents i, doncs, ens complementem. Qui té la mà buida i oberta pot rebre alguna cosa, qui la té plena i tancada, no. Viure vol dir conviure.

Ser just. Segurament que allò més visible en els evangelis és el transcendental valor que Jesús atorga a l'ésser humà. Vol que tothom rebi un tracte just, que els uns no abusin dels altres. La llei és una vivència interior, una guia per a fer la voluntat de Déu.

No amenaçar. La Veritat es fa carn enmig nostre perquè aprenguem a estimar com Jesús ha estimat. És a dir, res d'amenaçes, ni maltractaments, ni un excésiu increment d'exigències, ans una mirada comprensiva —religiosa— envers els altres, un somriure que abasti tothom.

Per tant, allò que hem de fer és repartir-nos el pa, no exigir més del compte, no intimidar, viure contents amb el que tenim i... celebrar, en aquest diumenge *Gaudete* («Alegreu-vos»), la joia del Déu que ve cap a nosaltres, sabent que un dia anirem cap a ell.

La imatge

Cadascú prepara la vinguda del Senyor d'acord amb la seva situació. Així va passar a l'hora de la primera vinguda, i ara també. Cada oient escolta del Precursor accions relacionades amb la seva feina, que aporten la novetat. Després, aquell que anuncia posarà cada cosa en el seu lloc: el gra al graner, i la palla al foc que no s'apaga. Així anem posant a punt l'Advent del Senyor.

La predicació de Sant Joan Baptista (1635).
Massimo Stanzione

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Santa Llúcia, vg. i mr.
Nm 24,2-7.15-17a/Salm 24/Mt 21,23-27

14 dimarts

—Sant Joan de la Creu, carmelita dr.
—Sant Nicasi, bisbe mr.
So 3,1-2.9-13/Salm 33/Mt 21,28-32

15 dimecres

—Sant Celià, mr.
Is 45,6b-8.18.21b-25/Salm 84/Lc 7,19-23

16 dijous

—Santa Adelaida (Alícia), emperadriu
—Sant Josep Manyanet, fund.
Is 54,1-10/Salm 29/Lc 7,24-30

17 divendres

—Santa Iolanda (Violant), rel. dominica
Comencen les fèries privilegiades d'Advent
Gn 49,2.8-10/Salm 71/Mt 1,1-17

18 dissabte

La Mare de Déu de l'Esperança (popularment de la O)
Jr 23,5-8/Salm 71/Mt 1,18-24

19 diumenge IV d'Advent / Cicle C

—Santa Eva
Mi 5,1-4a/Salm 79/He 10,5-10/Lc 1,39-45

Restauració del conjunt mural barroc de Sant Llorenç de Morunys

Comissió de Patrimoni

El conjunt mural barroc tornarà a presidir l'església del monestir de Sant Llorenç de Morunys, al Solsonès, dos segles després. Si tot va bé, el mural del presbiteri, un dels més destacats del barroc a la Catalunya Central, tornarà a lluir abans d'acabar l'any.

Fa més de dos mesos que una bastida de grans dimensions tapa el retaule central d'aquest temple, la qual era imprescindible per a executar els treballs de restauració de les pintures murals del presbiteri, que es trobaven en un greu estat de deteriorament. Els experts calculen que s'hauria pintat entre finals del segle XVIII i principis del XIX.

L'obra segueix les directrius de l'època. A la part inferior hi ha els sants, a la central els evangelistes i els doctors de l'església i, a la superior, s'hi pot veure una glòria celestial amb imatges de sants. Centra el conjunt una Santíssima Trinitat.

Els treballs de restauració els està executant l'empresa Conservació de Patrimoni 4restaure. El cost és de gairebé 45.700 euros. D'aquests, un total de 22.000 euros han estat aportats per dues subvencions de la Generalitat (una de Cultura i una de Turisme), mentre que la resta han estat aportats a parts iguals per l'Ajuntament de Sant Llorenç de Morunys, la parròquia de Sant Llorenç i el bisbat de Solsona.

Recés d'Advent de Treballadors Apostòlics

«La nostra pobra fe, obrint els ulls, percep l'horitzó de l'esperança i se sadolla de l'amor.»

El dilluns 29 de novembre, els Treballadors Apostòlics de la diòcesi van tenir el recés d'Advent. El va conduir el bisbe Romà, que els convidà, entre altres coses, a reviure la crida del Senyor, a revisar-la, a retornar a aquest primer amor i a mantenir viva aquesta relació amb el Senyor, sabent-se deixebles d'un Crist crucificat que, ressuscitant, ha donat sentit ple a l'existència humana. El recés s'inicià a les deu del matí i s'acabà a les sis de la tarda amb una estona d'adoració a Jesús sagramentat.

«Jo sé que l'alba brillarà i que vós no m'abandonareu» (St. Henry Newman).

Informa: Teresa Gené / Més fotografies a www.bisbatsolsona.cat

Pelegrinatge sacerdotal amb motiu de l'Any Ignasià

Mn. Pere Ortís

Com cada any a la tardor, el bisbat organitza un pelegrinatge per als seus clergues amb doble finalitat. Primera, que tingui una implicació espiritual, i per això se cerca visitar un indret que contingui diversos santuaris. Segona, en pla d'esbargiment i d'esplai, per deixar enrere la rutina. El d'enguany ha pres el seu caràcter de l'Any Ignasià i per això s'ha triat tot el sector del nord de la península. El centre de convergència fou el Seminario Conciliar de San Miguel, a Pamplona, on fórem molt ben atesos.

El grup expedicionari l'integràvem nou individus, comptant-hi l'administrador apostòlic de Solsona i bisbe de Vic, Romà Casanova, que es comportà com un de tants i es preocupà de cadascun i de tot. La primera visita tingué lloc a Lloia, a la casa on nasqué sant Ignasi. Visitàrem la catedral, que forma part del complex del bressol ignasià. Concelebràrem,

presidits pel senyor bisbe, a la capella de la seva conversió. El sendemà visitàrem Xavier, d'on és fill sant Francesc Xavier, coetani de sant Ignasi i membre de la seva nova congregació. Al pati de davant la casa on va néixer hi ha un quadre alt d'un parell de metres que presenta la seva imatge dret. Celebrem l'eucaristia a la capella del castell. A la tarda del mateix dia passem al monestir de Leyre, emplaçat en un enclavament feréstec i rústec. Hi ha monjos i un, potser el superior, ens fa llargues explicacions sobre el complex.

El tercer dia visitem la població típicament basca d'Arantzazu, on també visitem un santuari i celebrem l'eucaristia. Cal remarcar que on celebràvem la missa també hi dinàvem, en algun restaurant del lloc, i a tot arreu fórem ben acollits. Com també cal remarcar que qui presidia el viatge fou Mn. Antoni Guixé, mestre en

l'organització de viatges. Partírem de Solsona el 22 de novembre i el 26, a mitja tarda, hi tornàvem a ser.

A la web del bisbat trobareu tota la crònica detallada d'aquest pelegrinatge, feta per Mn. Pere Ortís, així com també totes les fotografies.

«Mirar el món amb ulls de Jesús, estimar amb el cor és una revolució»

M. Vattamattam, superior general dels Missioners Claretians

El nou govern general dels missioners claretians es va reunir a Vic fa unes quantes setmanes per preparar les línies de treball de la congregació dels pròxims sis anys. En el marc d'aquesta trobada, el superior general, l'indi Mathew Vattamattam, explica com considera que cal fer front al futur de la congregació i de l'Església, parla de la figura del pare Claret i dibuixa algunes prioritats del seu govern.

Com estan els claretians en el món?

La situació dels claretians es troba en sintonia amb el que va somiar Claret en 1849 quan va fundar la congregació aquí a Vic. Els missioners claretians som més de 3.000 i estem en 69 països, gairebé en tots els continents. Com Claret deia en aquell temps, «esperit per a tothom».

Hi ha relleu?

Vocacions? Hi ha vocacions! Hi ha més vocacions, naturalment, a l'Àsia i a l'Àfrica. On es pateix més és a Euro-

pa. És temps de vaques magres, però cal entendre-ho com un moment de canvi de moltes coses que succeeixen també en l'Església, com ha passat en diverses èpoques. Durant els darrers vint anys hem tingut més o menys el mateix nombre de claretians. És cert que aquest any n'hem perdut cinquanta per ancianitat o per Covid-19, entre altres coses. Però, per sobre del nombre, el que em preocupa és viure avui, en un altre moment de la història, amb el mateix impuls missioner de Claret.

I què passa a Europa?

És una cosa que vosaltres també us heu de preguntar, no? Hi ha moltes coses que jo veig com a asiàtic emigrant. Europa es troba en un moment de transició social que afecta diversos aspectes.

El primer aspecte és la població. Si les parelles opten per no tenir fills, la població caurà. Naturalment, el món és dels qui viuen, no dels morts.

El segon aspecte és l'herència cristiana. Jo penso que hi ha molta ignorància. El món mediàtic mostra les crítiques, el tema dels abusos o altres escàndols, però no pas la veritable cara de l'Església i el seu tresor espiritual; una Església de servei, de proximitat a la gent.

Què més?

També passa que, sense trobar Jesús ressuscitat, no es pot viure la fe cristiana, la qual no és una col·lecció de lleis i normes. Penso que els europeus s'han de dirigir a buscar les arrels i a optar per la vida.

Creure és també una nova humanitat, com diu el Sant Pare sobre els immigrants; una nova humanitat que va aparèixer, per exemple, entre 1990 i 1992, quan jo vaig venir a Vic. La gent em mirava perquè era un dels pocs estrangers. Avui la qüestió és diferent: el món està canviant i això també cal explicar-ho.

Nadal des de Càritas

(Prové de la pàgina 1.)

Avui, com fa més de dos mil anys, Déu es fa infant per mostrar-nos que, igual que un nounat, només podem sobreviure vinculats i connectats els uns als altres.

Per això, aquest Nadal volem entussodir-nos a gastar la vida per reconstruir una societat diferent i millor de la que tenim. Una societat amb gust de fraternitat, una comunitat de persones que habitem el món amb mirada àmplia però amb consciència de poble, veïnatge i família, amb mirada propera i sensible, capaços de trepitjar la terra i recórrer els camins de la quotidianitat i la normalitat d'una manera més amable i solidària, més fraterna i esperançada, una comunitat que cuidi i celebri la trobada i la vida des de l'amor, des de la solidaritat i la compassió que ens habiten i que són les úniques virtuts que poden sostenir la dignitat i l'esperança de les persones i de la família humana sencera.

Aquest Nadal, mirem el portal de Betlem. I, mirant l'Infant i la seva Llum, continuem compromesos en la construcció d'una societat millor.

L'Església té por del canvi?

Agradi o no agradi, el canvi és la regla de la vida, de l'Església o de la nostra congregació. El Papa ens ha convidat a sortir, com un riu. Un riu que està parat i que no flueix es contaminarà, no generarà vida. Cal fluir, en el sentit de canviar i sortir.

Aquest moment és de transició en la humanitat i en l'Església. No canviar és morir. I canviar és viure, caminar amb la gent en una altra època. És cert que hi ha por i per això també hi ha revolucions, fonamentalismes, etcètera, però podem mirar junts. Francesc ens convida, en l'encíclica *Fratelli tutti*, a crear una humanitat nova on l'Església tingui un paper. Jo no veig l'Església només en el moment precís d'ara, sinó que té dos mil anys d'història. Són molts els sants

i les persones que han patit molt i no acabem ara la història de la humanitat. On es dirigeix? Jo no penso que empitjori, sinó que millora. Cal canviar, cal tenir la valentia de canviar. El canvi és natural, nosaltres canviem. És un motiu d'alegria obrir els ulls i obrir el cor.

I què cal canviar?

Cor i mirada. Aprendre a mirar el món amb els ulls de Déu. Per exemple, quan nosaltres resem el pare nostre, és una revolució anomenar Déu Pare, perquè, si veritablement l'estimes, has de mirar totes les persones com a germans o germanes malgrat la diversitat. És un canvi mirar l'altra persona i veure en els seus ulls la imatge de Déu. Mirar el món amb els ulls de Jesús, estimar amb el cor és una revolució.

La paciència

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Això de tenir paciència no és gaire de moda. El nostre dia a dia està immers en l'anomenada cultura de la immediatesa. Un exemple gràfic el tenim en la manera rapidíssima amb què ens comuniquem. Quina diferència en comparació amb els segles precedents, quan la comunicació era per cartes enviades a través del correu que havia de recórrer les llargues distàncies que separaven les persones segons els mitjans de cada època! Tinc present la correspondència entre Francesc Xavier, missioner a l'Orient, i Ignasi de Loiola, que estava a Roma. Altres exemples d'aquesta cultura de la immediatesa els trobem en el consum de productes, en els mitjans de cerca d'informació, etc. Tot té els seus pros i els seus contres i, per tant, cal emprar aquests mitjans i aprofitar-nos-en sempre i quan siguin per al bé i per a la caritat.

Tanmateix, quan ens referim als designis de Déu, la immediatesa agafa la forma de temptació i pot esdevenir un obstacle real que ens allunyi de la manera de fer divina. Sabem prou bé que el gran repte dels cristians en aquest segle XXI és com fer patent amb la nostra vida la fe que habita en el nostre cor. Un repte que pren forma de desafiament quan, en el nostre entorn més proper, són moltes les persones que van perdent no solament la pràctica religiosa, sinó la mateixa fe cristiana. Doncs bé, davant aquest repte-desafiament tenim el perill de caure en una pressa malaltissa que oblidí com actua Déu en el món. Sant Cebrià, bisbe de Cartago, cap a l'any 250, enmig d'una cultura pagana imperant i impositiva fins a la persecució i el martiri dels cristians, relacionava la fe que aquests han de mostrar amb una virtut en particular: la paciència. Deia: «Com a servents i obsequiadors de Déu, practiquem la paciència que ell mateix ens ensenya amb el seu exemple. Aquesta virtut ens és comuna amb ell.»

L'obra de Déu en el món té la característica de la paciència. Els temps de Déu no són els nostres, afirmem sovint. La mateixa obra de la creació, quan la contemplem a la llum de la Sagrada Escriptura tot afirmant que el món no es va fer en un dia, ens permet de meravellar-nos i gloriificar el Senyor en conèixer els temps de l'evolució i consolidació de l'univers. O bé, si estem atents al que passa en el nostre cor, ens adonem que les realitats importants són les que necessiten temps per a fer-se i consolidar-se. Des de la vida humana en el si de la mare, fins a la tasca d'educació dels fills, passant per l'esforç d'aconseguir una formació adequada, o el temps per a forjar una amistat autèntica o un amor veritable. El temps no esvaeix les coses bones, sinó que les palesa i consolida.

Aprenquem a exercitar la virtut de la paciència. Visquem la nostra fe lluitant per unir la nostra existència amb tot el que portem en el cor. Recordem que el Regne de Déu és com el llevat que una dona posa a la pasta: encara que insignificant, el llevat aconsegueix de fermentar-la tota.

